

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2009. év október hó 29. napján** tartott tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt **I. r. vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év március hó 5. napján kelt 8.B.691/2006/18. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben annyiban változtatja meg, hogy a börtönbüntetés felfüggesztésének próbaidejét egyaránt 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 542.400 (ötszáznegyvenkettőezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2009. év március hónap 5. napján kihirdetett 8.B.691/2006/18. számú ítéletében I. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [az elkövetéskor, 1998. május 21. napján hatályban volt Btk. 282. § (1) bekezdés 7. fordulat, (3) bekezdés a) pont] miatt 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre; míg II. r. vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [az elbíráláskor hatályos Btk. 282. § (1) bekezdés 3. és 4. fordulat, (2) bekezdés b) pont] miatt 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Döntött a vádlottak által őrizetben, valamint a II. r. vádlott által házi őrizetben töltött idő beszámításáról; a bűnjelekről: melyek közül a kábítószer és az azzal összefüggésbe hozható tárgyakat elkobozta, míg a további bűnjeleket - lefoglalásuk megszüntetése mellett - megsemmisíteni rendelte. A felmerülés arányában kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség egy részének megfizetésére, egyebekben akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása végett fellebbezett.

A vádlottak és védőik lényeges anyagi és eljárási szabálysértéseket panaszolva felmentésért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.485/2006/3-I. számú átiratában egyrészről az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának iratok alapján történő pontosítását; másrészről bizonyítás felvételét: az ügy előadójának, valamint az ujjnyomszakértőnek a meghallgatását indítványozta. Utóbbiakat azért tartotta szükségesnek, mivel álláspontja szerint a rendelkezésre álló iratokban nem került kellően dokumentálásra, hogy az I. r. vádlottól hány esetben, hol és mikor vettek ujjlenyomatot, s aggályos, hogy az I. r. vádlottat végülis teljes bizonyossággal terhelő szakvélemény az utolsó ujjnyomvételtől számítva 5-6 napon belül elkészült.

A másodfokú bíróság a vádhatósági indítványnak megfelelően tárgyalást tartott, melyen kihallgatta az 1. számú tanút, aki a nyomozás folytatásától, 2005. novemberétől volt az ügy előadója, valamint az ujjnyomszakértőt.

Az 1. számú tanú az ujjnyomat vételének és továbbításának általános gyakorlatáról tudott beszámolni. A jelen konkrét ügygel összefüggésben megerősítette az iratokból már korábban is ismert tényeket: azért került sor újabb és újabb ujjnyomatrétételre, mert az addigiak nem voltak megfelelő minőségűek [nyomozati iratok 685. oldala], valamint hogy a szakvélemény pár napon belüli elkészültét indokolhatja az eljárás soronkívlisége [nyomozati iratok 679. oldala].

Az ujjnyomszakértő is megerősítette az általa korábban, az elsőfokú eljárásban már elmondottakat; s a nyomozati iratok 241. oldalán, valamint a 671-685. oldalakon foglaltakkal egyezően számolt be a jelen ügy konkrét történéseiről, s arról, hogy miért volt szükség többször is újabb ujjnyomatok bekérésére.

A fellebbviteli főügyészség képviselője perbeszédében a másodfokú bizonyítás eredményeként az elsőfokú ítéleti tényállást már helyesnek és teljesnek találta, mely alapján a vádlottak bűnössége megállapítható. A minősítés tekintetében a II. r. vádlott terhére jelentős mennyiségű kábítószerre forgalombahozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettének előkészülete, s azzal halmazatban a csekély mennyiségű kábítószer tartása állapítandó meg.

Mindkét vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés és mellékbüntetés alkalmazását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője fellebbezésének indokolása során utalt arra, hogy az iratokból nem derül ki: a nyomozó hatóság az egyes nyomozati cselekmények lefolytatása során az eljárási szabályokat megtartotta-e. Hivatkozott arra, hogy a gépkocsi lefoglalásának, a rendőrségi telephelyre szállításának majd átkutatásának; a házkutatásnak; mindezek során a törvényi figyelmeztetések megtörténtének, összességében így az eljárási cselekményeknek a jogszerűsége nem állapítható meg.

Ebből következően nem bizonyított, hogy hogyan került a kábítószer a gépjárműbe; ha azt a II. r. vádlott átvette, úgy miért nem szerepel az ő ujjlenyomata a csomagon; végül védencének ujjlenyomata rákerülhetett a csomagra a kihallgatása során is.

Egyébként sem állapítható meg, hogy a rendőri megfigyelés mikor kezdődött, s abban kik vettek részt.

Mindezekre figyelemmel kérte az I. r. vádlott bizonyítottság hiányában való felmentését.

A II. r. vádlott védője a jelenleg hatályban lévő eljárási szabályok pontos megjelölésével elemezte, hogy a nyomozó hatóság mennyiben és miként sértette meg az anyanyelv használatára, a házkutatásra és a lefoglalásra vonatkozó jogszabályi előírásokat [Be. 9. §, 149. §, 151-157. §]. Kiemelte, hogy a kihallgatott rendőrtanúk előadása eltért, s ezzel összefüggésben sérelmezte a 2. számú tanú vallomásának elfogadását a tapasztaltabb 3. számú tanúéval szemben. Védőtársához csatlakozva megkérdőjelezte a kábítószer II. r. vádlott számára történő átadásának bizonyítottságát, s ezzel összefüggésben vitatta a birtoklás tényének megállapíthatóságát. A gépjárműből előtalált kábítószer tekintetében bizonyítottság, míg a házkutatás során lefoglalt kábítószer-maradványok kapcsán bűncselekmény hiányában indítványozta a II. r. vádlott felmentését.

A II. r. vádlott felszólalásában - korábbi nyilatkozataival egyezően - a jelen ügyet az ellene és családja elleni provokációként minősítette; bizonyos - megjelölni nem kívánt - csoportokat sértett az akkori jövedelmező italgyártási tevékenységük. Ma már nem szorul tolmácsra, de az elkövetéskor még meglehetősen törte a magyart. Az utolsó szó jogán - vádlott-társával egyezően - nem kívánt nyilatkozni.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül - noha eltérő vonatkozásban - de a vádlottak és védőik által bejelentett jogorvoslatok alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Valamennyi szükséges, egyben lehetséges körben vizsgálódott; a bizonyítás érdemi és meghatározó részét a vádbeli cselekmény vonatkozásában maga folytatta le; így derítette fel az ügyben kihallgatható rendőrtanúk személyét.

Az ily módon szerzett, valamint már a nyomozás során feltárt bizonyítékokat: vallomásokat, szakértői vélemények megállapításait, okirati bizonyítékokat maradéktalanul az értékelési körébe vont és számot adott arról, hogy a vádlotti tagadással szemben miért a terhükre szólóakra alapozott.

Mindennek a rögzítése azért is különösen indokolt, mivel az egyező védői előadások a bizonyítás, jelesül szinte valamennyi nyomozati cselekmény törvényességét megkérdőjelezték.

A védői aggályokat a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A jelenleg hatályos Be. [1998. évi XIX. törvény] 605. § (2) akként rendelkezik, hogy az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt

megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Ennek ismeretében nem annak van jelentősége, hogy - amint erre a védők hivatkoztak - egyes eljárási cselekményeket a ma hatályos Be. hogyan szabályoz; hanem annak, hogy a nyomozási cselekmény fogatosításakor irányadó jogszabályok milyen rendelkezéseket tartalmaztak.

A cselekmény elkövetésekor és a nyomozás kezdeti, felfüggesztését megelőző szakaszában - 1998-ban - az 1973. évi I. törvény [régi Be.] volt hatályban.

E jogszabály 8. §-a szólt az anyanyelv használatának alapelvéről; 80. §-a tolmács bevonásáról; 101-103. §-a a lefoglalás, házkutatás szabályrendjéről.

Mindezek végrehajtása, alkalmazása tárgyában alsóbbrendű jogszabályok is voltak hatályban; így a nyomozás törvényessége feletti felügyeletről, a nyomozás befejezése utáni ügyészi feladatokról és a büntetőügyek ügyészégi nyomozásáról szóló többször módosított 7/1989. Legf.Ü. utasítás; a nyomozás lefolytatásáról szóló 40/1987. BM utasítás [Nyut].

A védelem ezen, akkor hatályban volt előírások bárminemű megszegésére nem hivatkozott; s tette ezt helyesen, mivel ezek a korábbi jogszabályok nem tartalmaztak a maival egyező előírásokat, megkötéseket az egyes cselekmények, vagy akár tájékoztatási, kioktatási kötelezettség kapcsán; ebből is következően a nyomozó hatóság által fogatosított eljárási cselekmények azoknak megfeleltek.

Mindez azt eredményezi, hogy a korábbi jogszabály alkalmazásával beszerzett bizonyítékok törvényesek, azok értékelési körbe vonása az elsőfokú bíróság részéről helyesen történt.

A másodfokú tárgyaláson lefolytatott bizonyítás pedig minden - még esetlegesen megfogalmazható - aggályt eloszlatott az ujjnyomat vétele és vizsgálata kapcsán.

Végül utalni kell arra, hogy a II. r. vádlottnak az a minden konkrétum nélküli hivatkozása, mely szerint ismeretlen erők, csoportok célpontjává válva provokáció áldozata lett; nem elfogadható, objektív adatok hiányában értékelési körbe nem vonható; egy esetleges manipuláció lehetőségét már az elsőfokú bíróság is kizárta [elsőfokú ítélet 19. oldalának utolsó bekezdése].

Ebből következően az rögzíthető, hogy a messzemenően alapos bizonyítással feltárt bizonyítékok okszerű, logikus és meggyőző mérlegelésével megállapított elsőfokú ítéleti tényállás megalapozott, törvényes, s irányadó volt a felülbírálat során a másodfokú eljárásban is.

A felmentést célzó vádlotti és védői fellebbezések a fentiek alapján a Be. 352. § (2) bekezdése szerint eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállás alapján a két vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és cselekményeik minősítése is helyes.

Körültekintően vizsgálta a Btk. 2. §-a alapján a Fővárosi Bíróság, hogy mely - az elkövetéskor, illetőleg az elbíráláskor hatályos - anyagi jogszabályok alkalmazásának van helye; az ezzel kapcsolatban kifejtetteket az ítélet tábla is osztja.

A minősítés kapcsán is az elsőbírői állásponttal értett egyet a másodfokú bíróság.

Az I. r. vádlott terhére a jelentős mennyiség alsó határát meghaladó kábítószer átadásban megnyilvánuló forgalomba hozatal róható.

A II. r. vádlott vonatkozásában a forgalomba hozatal szándékának esetleges megléte, annak bizonyítása azért nem bír relevanciával, mivel esetében bármely forgalomba hozatalként értékelhető elkövetői magatartás még a kísérleti szakig sem jutott, ilyet a vád sem tartalmaz. A cselekmény előkészülete viszont csupán 5 évig terjedhető szabadságvesztéssel büntetendő; szemben a jelentős mennyiség alsó határát meghaladó kábítószer megszerzésével, tartásával megvalósított elkövetői magatartással, mely a II. r. vádlott esetében maradéktalanul megvalósult, befejeződött, s büntetési tétel is súlyosabb: 5 évtől 10 évig terjedhető szabadságvesztés.

A két - a gépkocsiban, illetve a lakásban feltalált kábítószerrel összefüggő - rész-cselekmény halmazatot nem eredményez, egységesen a súlyosabb bűncselekmény megállapításának van helye; mint ahogy tette azt helyesen az elsőfokú bíróság is.

A büntetés nemének és mértékének meghatározása során ugyancsak körültekintően járt el az elsőfokú bíróság.

A büntetés kiszabása körében kell értékelést nyerni az a tény, hogy a kábítószer mennyisége a jelentős mérték alsó határát csak igen kis mértékben haladja meg.

Amint azt a fellebbviteli főügyészi átirat is helyesen tartalmazza, a II. r. vádlott előélete körében 2. pontban jelzett ügyben a cselekmény elkövetési ideje 1994. december 23., így a jelen ügy bűncselekménye eljárás hatálya alatt elkövetett, mely súlyosító körülmény.

Figyelemmel mégis arra, hogy a rendkívül jelentős - immár tíz évet meghaladó - időmúlás nem igazolható vádlotti mulasztással, a másodfokú bíróság - noha ezt fellebbezés nem célozta - a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidejét a törvényi lehetőségek teljes kimerítésével a Btk. 89. § (3) bekezdésének megfelelően mindkét vádlott esetében 2 évre mérsékelte.

A másodfokú eljárásban bűnügyi költség döntően annak okán merült fel, hogy az I. r. vádlott a magyar nyelvet nem ismeri. Ezen túl még a szakértő megjelenésével merült fel költség, melyet - figyelemmel arra, hogy a vádlotti fellebbezések lényegében eredményesnek mondhatók - ugyancsak az állam visel a Be. 339. § (2) bekezdése, valamint a Be. 381. § (2) bekezdése alapján.

A Fővárosi Bíróság 8.B.691/2006/18. számú ítéletének az I. r. és a II. r. vádlottakat érintő, fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben annak helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2009. év október hó 29. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k. Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 8.B.691/2006/18. számú ítélete az I. r. és a II. r. vádlottak vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.121/2009/13. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2009. év október hónap 29. napján jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2009. év október hó 29. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző